

աւուրքի մը յիշատակարանին մէջ (*) կը կարդանք .

«Գրեցաւ սուրբ զիրքս ի քվակակնիս Հայոց Ռեւելացի (= 1621) ի մայրաքաղաքս Կեստրիս, որ է Մաժեակ, ի Հայրապետութեան մերոյ Տեմբուրայեան Գրիգորիս, որ է պայծառ Չահն Հայաստանեայց ազգիս» :

Հաւանօրէն հոն մնացած է մինչև 1626, ուրկէ եկած է Կ. Պօլիս՝ գրաւելու համար պատրիարքական աթոռը, Յովհաննէս Խոլլը վանելով (Օրմանեան, Աղգապարտ, 2375 և Գալէմքեարեան, Կենսագրութիւններ, էջ 19 և 24) : Այս գրաւումը կատարած է օգտուելով այն մեծ յուզումէն՝ զոր առաջացուց Մելքիսեդեկ կաթողիկոս 1624ին գալով Կ. Պօլիս «բազում անտակոփ եպիսկոպոս անուանօփ եւ սուս վարդապետօփ իւր համախոփն, գոչելով որպիս զառիւծ, եւ Զաբարիէն օժանդակութեանքն եւ Խղյն ի քիկուս յինելովն, սխալն անխիտ ուսել ի պաս առուսն զձեք եւ զգիւնի՝ յայննի հրապարակաւ, եւ զոչ ուսողսն անարգիսն, որ բազում ժամանակաց հետե օրինաւոր եւ ճշմարիտ վարդապետսն մեծ

(*) Հ. Ներսէս վրդ. Ակինեան ազնուօրէն տրամադրած է պատճէնը. Տրդատ եպոս. Պալեանի մէկ ձեռագրէն առնելով :